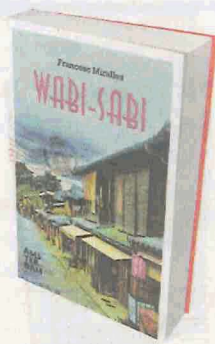

La perfecció de la imperfecció

Francesc Miralles
ha publicat una
novel·la que barreja
l'elogi a la senzillesa
amb certs continguts
de guies turístiques
JUANMA RAMOS

WABI-SABI
Francesc Miralles
Editorial: Amsterdam
Barcelona, 2014
Pàgines: 200
Preu: 16,90 euros

Tan bon punt acabes de llegir *Wabi-sabi*, tens la sensació immediata que Francesc Miralles ha escrit una novel·la molt senzilla. Correcta, però molt senzilla. Tot el que et ve al cap en la primera pensada consagra aquesta percepció.

A l'hora d'explicar la manera en què el protagonista, el Samuel, viu un moment altament significatiu en la seva vida, l'autor opta per la linealitat extrema: el relat avança a mesura que ho fa el rellotge durant un termini relativament curt de temps. És el que li cal al seu personatge inventat per adonar-se que a la vida hi ha moltes més coses que no pas les que ell ha triat a l'hora de conformar la seva quotidianitat.

Caracteritzat com un professor de màquines que viu amb l'única companyia constant d'un gat, el suport puntual del veí que viu al pis de dalt i del d'una xicota amb què fa allò de viure junts separats fins que ella pronuncia les paraules fatídiques –“Hem de parlar”–, el Samuel apareix com un personatge força pla, previsible, mancat d'originalitat i, fins i tot, sense cap mena d'interès, malgrat que *Wabi-sabi* el té com a referència principal. La seva descoberta del món exterior –del món que hi ha fora del seu món– es produeix segons els paràmetres dels manuals d'autoajuda i està esquitxat per troballes que, en provenir en bona part dels casos de l'òrbita asiàtica, adquireixen de manera automàtica el fals to d'exotisme de què gaudien abans que internet i els vols econòmics reduïssin les dimensions del planeta fins al grotesc.

La potència narrativa del text encaixa amb aquesta dinàmica i no dificulta en absolut la lectura, que es du a terme amb agilitat i placidesa si se segueix sense fer escarafalls el fil que proposa l'autor i s'accepten les situacions que crea sense demanar-se si se'n podria haver tret molt més suc.

Si es té en compte la quantitat de vegades que *Wabi-sabi* esmenta la guia de viatges *Lonely planet*, apta per als turistes de pega que no volen que se'ls atribueixi aquesta condició, es pot arribar a pensar que la novel·la juga a ser l'equivalent d'aquesta publicació en el trajecte que recorre el protagonista quan es desplaça per la seva solitud –reforçada, això sí, per les notes que potser ha pres l'autor en els seus periples per les terres de l'antic imperi del Sol Naixent.

Amb tot, cal admetre que, malgrat la solidesa de les evidències, hi pot haver un dubte raonable. Al capdavall, la novel·la vol parlar del valor de la senzillesa, de la perfecció de la imperfecció, d'una cultura llunyana –físicament i mental– que atorga valor espiritual al joc de les ombres en la llar... d'una cultura, finalment, que té en el zen –una variant del budisme que arriba al Japó des de la Xina– una de les seves expressions més reconeixibles.

És així que la senzillesa de *Wabi-sabi* no seria l'expressió d'una impossibilitat creativa sinó la fita que emana d'un procés de depuració. Si fos aquest el cas, la cirereta del pastís hauria estat presentar-la amb, exactament, la meitat de les pàgines que la formen. *